

Hoge bomen

Hoge bomen wijzen de lucht graag
met takkenvingers. Ze lekken hun gebladerte
uit, verslikken zich in de bast
waarmee ze onder een gelaten zon

langzaam uit de kleren gaan. Dan staan
ze daar naakt en willen van de hete adem
van wie zich verbaast niet weten. Iemand
stelt de vraag die steeds wordt overgeslagen.

Het is, tonen ze schouderophalend in hevig
weer, een zaak van schaduw en lichtinval.
Plooibaar zijn ze naar waar de wind vandaan
komt. Ze zijn de vlakke hand op de kont

van de wandelaar, de smachtende monden
van de kastanje die ontbolstert. Ruige schors
is hun gave huid. Laat maar waaien, denken ze.
Wortelen, stevig in hun stammen staan. Heren

van staat. Tot ze vallen. Alleen de vaart
ziet hoe het hen ruggelings vergaat.

Paul Demets, 5 oktober 2008

Een nieuw gedicht voor het integrale behoud van het Lappersfortbos.

Wat als we de bedrijfsleiders van Fabricom associëren met hoge bomen die beweren
veel wind te vangen, de slachtofferrol waar de heren graag in kruipen, onder druk
van de Lappersforters, het GGF, de vrienden van GroenFront! en de pers?
Tegelijk voelen de hoge bomen van Fabricom zich superieur en ongenaakbaar. Ze
slaan de pertinente vragen over of vertellen aan ieder een andere waarheid. Maar
ook voor hen komt de dag dat ze vallen.

Daarover gaat het gedicht Hoge bomen.